

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/142/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814010302
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8814010302.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou, samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. júna 2018, vo Vranove nad Topľou, takto

rozhodol:

Obžalovaný: F. B., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom F. Z. V., Š. XXX/XX, okr. Piešťany, t. č. bytom H., Q. XXX, časť Q., miestny názov Q., Česká republika, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice od 26.04.2018,

uznáva sa za vinného, že

v období od 04.11.2011 doposiaľ, vyjmúc obdobie od 11.11.2014 do 13.09.2016, kedy bol najprv vo výkone väzby, a potom vo výkone trestu odňatia slobody, pričom dňa 11.11.2014 bol vzatý do predbežnej väzby a neskôr bol dňa 13.09.2016 z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený, s výnimkou obdobia od mesiaca september roku 2015 do mesiaca september roku 2016, keď bol vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Dubnica nad Váhom pracovne zaradený a z dosiahnutej pracovnej odmeny mu boli vykonávané zrážky na úhradu výživného na mal. P. A. a vyjmúc obdobie od 26.04.2018 doposiaľ, keď je vo výkone väzby v predmetnej trestnej veci, v mieste trvalého bydliska a inde, si ako zákonný otec mal. P. A., nar. XX.XX.XXXX, voči tomuto úmyselne neplní, aspoň v minimálne zákonom stanovenej výške, vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine a to napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená aj rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 8P/13/2012, zo dňa 05.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2013, na základe ktorého bol zaviazaný povinnosťou prispievať výživným na maloletého P. po 150,00 EUR mesačne vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky P. A., počnúc dňom 04.11.2011, pričom najneskôr od 04.11.2014 do najneskôr 12.11.2015 bol mal. P. A. vystavený nebezpečenstvu núdze v dôsledku neplatenia výživného zo strany obžalovaného, čím dlhuje na výživnom poškodenej P. A. najmenej sumu doposiaľ 1.785,03 EUR, hoci bol za taký čin odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Přešov, sp. zn. 3T/107/2017, zo dňa 28.08.2017, právoplatným dňa 16.03.2018, na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov s probačným dohľadom,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného a vydal oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze a spáchal čin závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

t ý m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona, pri zistení prevahy priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou podala na F. B. obžalobu pre vyššie uvedený skutok, ktorý právne kvalifikovala ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona.

Obžalovanému F. B. bolo na hlavnom pojednávaní umožnené urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Obžalovaný urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Vzhľadom na nevyhnutnosť zistenia, či bol obžalovaný naozaj schopný si plniť svoju výživovacu povinnosť, ako aj na potrebu ustálenia výšky prípadného dlžného výživného k dátumu vyhlásenia rozsudku súdom prvého stupňa, súd neprijal takéto vyhlásenie obžalovaného.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného F. B., poškodenej P. A., oboznámením výpovede splnomocnenej zástupkyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou - F. X. - z prípravného konania, prečítaním listinných dôkazov, na základe čoho súd zistil nasledovné.

Obžalovaný B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že s poškodenou A. žili ako partneri približne od novembra 2010 do februára 2011, resp. do Veľkej noci v roku 2011, kedy sa rozišli. Približne dva, či tri mesiace po narodení mal. P. sa od svojej matky dozvedel, že sa poškodenej narodilo ich spoločné dieťa. Neskôr mu bol doručený zo súdu návrh poškodenej na určenie otcovstva k mal. P. a na základe predchádzajúcej dohody s poškodenou uznal teda svoje otcovstvo k maloletému synovi. Od dátumu narodenia mal. P. bol tak rozhodnutím súdu zaviazaný platením výživného vo výške 150,00 EUR, čo však pre neho predstavovalo likvidačnú sumu. V období určenia mu výživovacej povinnosti rozhodnutím súdu neúspešne podnikal a teda nemal možnosť z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov platiť takto určené výživné. V roku 2014 bol vo výkone trestu odňatia slobody, pričom z pracovnej odmeny mu bola zrážaná istá suma na výživné na mal. P., keďže si na to uplatnila nárok poškodená A.. Vo výkone trestu, vrátane väzby, bol pritom od 11.11.2014 do svojho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 13.09.2016, pričom pracovne zaradený bol len v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom a to pravdepodobne od júna 2015. Po výkone trestu odňatia slobody sa zamestnal približne mesiac po svojom podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 13.09.2016 u zamestnávateľa, spoločnosti XXX X. s.r.o. ako koordinátor práce. Jeho príjem predstavoval najprv sumu 12.500,00 Kč a v čase jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 19.04.2017 dosahoval jeho príjem hodnotu 16.000,00 Kč. Na ďalšom hlavnom pojednávaní, konanom dňa 20.06.2018, vypovedal, že od septembra 2017 do apríla, či do mája 2017, teda len počas obdobia troch, či štyroch mesiacov, sa brigádnicke zamestnal na základe dohody o vykonaní práce v meste H., Česká republika, s mesačným príjmom od 6.000,- Kč do 7.500,- Kč ako kontrolór výroby. V období od približne septembra do novembra roku 2017 bol nezamestnaný, pričom si aktívne hľadal nové zamestnanie. V decembri roku 2017 sa zamestnal ako skladník v spoločnosti M. v H., v Čechách, kde pracoval do polovice februára roku 2018 s príjmom okolo 6.000,- Kč, neskôr vo výške

11.000,- Kč a jeho príjem ku koncu zamestnania dosiahol hodnotu 8.000,- Kč či 9.000,- Kč. Potom sa koncom marca roku 2018, resp. v apríli roku 2018 zamestnal ako predajca obuvi s dohodnutým čistým mesačným príjmom vo výške 15.000,- Kč, ktorá mu však nebola vyplatená, keďže v apríli roku 2018 bol vzatý do väzby. Vyjadril sa ďalej, že po získaní prvého zamestnania po výkone trestu odňatia slobody sa v priebehu novembra, či decembra 2016 snažil skontaktovať s poškodenou A. za účelom vyplatenia jej výživného na ich spoločného maloletého syna, avšak poškodená na to nereagovala a zablokovala ho na sociálnej sieti. Pri svojom prvom výsluchu v konaní pred súdom ešte doplnil, že na úhradu dlžného výživného má usporenú sumu 450,00 EUR. Zdôraznil, že súdom určená mesačná splátka výživného v sume 150,00 EUR je pre neho likvidačná, avšak zároveň sa vyjadril, že nepodal návrh na zníženie výživného na mal. P.. Vyjadril sa aj k svojim mesačným výdavkom s tým, že najprv býval v ubytovni v H., za nájomné uhrádzal sumu 7.500,00 Kč a okrem toho mal ešte výdavky na stravu, ošatenie a hygienické potreby vo výške 4.000,00 Kč. Okrem mal. P. má pritom ešte vyživovaciu povinnosť k mal. F. B., nar. XX.XX.XXXX, s bývalou manželkou B. B. a to vo výške 3.000,00 Kč, ktoré podľa svojho vyjadrenia uhrádzal pravidelne. Vyjadril sa aj k svojmu zdravotnému stavu tak, že pre ochorenie srdca by nemal vykonávať fyzicky náročnú prácu, avšak vyššie uvedené zamestnania mohol vykonávať. Vyjadril sa ďalej, že nad rámec výživného neposkytoval žiadnu starostlivosť mal. P. A.

a to v podobe darčiekov pri príležitosti menín, narodením, či sviatkov. Nebol pritom, podľa svojho vyjadrenia, ani poberateľom žiadnych štátnych sociálnych dávok. Vypovedal tiež, že výživné na svojho mal. syna P. A. neuhrádzal aj kvôli tomu, že o mal. P. nikdy nepočul, pričom so svojim ďalším synom, mal. F.Á. žil asi dva a pol roka. Vyjadril sa tiež, že počas výkonu trestu odňatia slobody, príp. väzby mu bola strhávaná z pracovnej odmeny na úhradu výživného na mal. syna P. suma asi 30,00 EUR mesačne. Uviedol ďalej, že podnikateľskú činnosť v oblasti výpočtovej techniky v rámci spoločnosti C. s.r.o. Ž.M. XXXX, Č., začal vykonávať buď od roku 2006 alebo roku 2008 a túto vykonával až do svojho vzatia do väzby dňa 11.11.2014, avšak jeho príjem z činnosti tejto obchodnej spoločnosti bol nulový, pričom kvôli podnikateľskej činnosti, konkrétne za podvody, bol aj odsúdený. Poprel, že by bol vlastníkom nejakého motorového vozidla, nehnuteľností, či iných cenných vecí. Pripustil možnosť, že by mu rodičia mohli poskytnúť sumu 10.000,00 EUR, avšak do konania posledného hlavného pojednávania dňa 20.06.2018 z dlžnej sumy výživného neuhradil žiadnu sumu.

Poškodená P. A. zas na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť k ich maloletému synovi od jeho narodenia, teda od XX.XX.XXXX, pričom o neho neprejavil žiaden záujem, nikdy jej ani čiastočne neuhradil výživné na neho, s výnimkou krátkeho obdobia, keď bol obžalovaný v roku 2016 vo výkone trestu, kedy jej na výživnom na ich spoločného syna bola uhradená suma najviac 300,00 EUR. Vyjadrila sa ďalej, že obžalovaný ich spoločnému synovi nikdy nekúpil darčeky, nikdy mu nezatelefonoval a takisto ho nikdy v živote nevidel. Spolu so synom pritom žije s oboma svojimi rodičmi v rodinnom dome v Č., ktorý je vo vlastníctve jej otca, pričom v tomto dome má jej syn vlastnú izbu. Vyjadrila sa, že v čase jej výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 20.06.2018 jej príjem dosahoval hodnotu minimálnej mzdy s tým, že jej otec je na starobnom dôchodku a matka je zas invalidnou dôchodkyňou. V období od roku 2011 do 2013, resp. do roku 2014, teda do dovŕšenia 3. roku veku svojho syna bola na materskej dovolenke a poberala materskú dávku vo výške 200,00 EUR, pričom zároveň bola aj poberateľkou rodinných prídavkov vo výške 23,00 EUR. Presnejšie sa vyjadrila, že v období od roku 2014, približne do roku 2015, či roku 2016 poberala len dávky v hmotnej núdzi vo výške 8,70 EUR, pričom tieto dávky poberala počas obdobia skoro dvoch rokov. V tejto súvislosti tak zdôraznila, že vo vyššie uvedenom období bola v hmotnej núdzi, keďže nedokázala uhrádzať základné potreby svojho syna. Neskôr sa jej podarilo zamestnať na obdobie 3 mesiacov v spoločnosti U. B., so sídlom vo Vranove nad Topľou, pri umývaní motorových vozidiel s príjmom okolo 200,00 EUR. Od roku 2016 do času jej výsluchu bola zamestnaná v spoločnosti E. V. Z.. K.. s.r.o. ako operátor pri lise s čistým mesačným príjmom najviac do 500,00 EUR. Okrem tohto príjmu poberala ešte rodinné prídavky vo výške 25,00 EUR, pričom žiadne ďalšie štátne sociálne dávky nepoberala. O týchto skutočnostiach pritom súdu predložila aj potrebné listinné doklady. Osobnú starostlivosť maloletému synovi P. pritom poskytuje ona osobne, pričom v čase výkonu jej zamestnania je uvedené maloleté dieťa v starostlivosti jej otca a matky. Jej syn P. pritom navštevuje Materskú školu v Č. a v septembri roku 2018 by mal nastúpiť na Základnú školu na Q. P. vo Vranove nad Topľou. Jej výdavky na materskú školu predstavujú sumu 28,00 EUR za obedy; suma 9,00 EUR predstavuje školné a za triedny fond uhrádza sumu 2,00 EUR; avšak jej syn má v tejto materskej škole stále nejaké divadelné predstavenie, či napríklad navštevuje hodiny anglického jazyka, za čo uhrádza mesačne ešte sumu 20,00 EUR. Vyživovacia povinnosť na mal. P. bola pritom určená rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou v roku 2013, ktorým bola určená výška výživného na sumu 150,00 EUR od narodenia syna, ktorá

nebola do času konania súdneho konania nijakým spôsobom upravovaná. Obžalovaný jej však výživné v takto určenej výške nikdy neuhradil a z tohto dôvodu jej bolo od roku 2013, spätne od narodenia syna, vyplácané náhradné výživné v sume 60 % z takto určenej sumy výživného rozhodnutím súdu; teda vo výške 108,70 EUR. Výživné jej bolo obžalovaným uhradené len v čase jeho výkonu trestu odňatia slobody, či výkonu väzby, keď jej bolo výživné zasielané súdnym exekútorom. Dlžné výživné v čase rozhodovania súdu tak, podľa jej názoru, vychádzajúc zo súdom učenej sumy výživného vo výške 150,00 EUR, presahuje sumu 5.000,00 EUR, nevedela však uviesť konkrétnu výšku tohto výživného. Opätovne zdôraznila, že v období od roku 2014 do roku 2016 bola so synom v núdzi, keďže poberala len dávku v hmotnej núdzi a jej rodičia boli poberateľmi dôchodku spoločne vo výške do 500,00 EUR. Jej výdavky pritom pozostávali z poplatku za bývanie vo výške 200,00 EUR, ktorý uhrádzala svojmu otcovi ako vlastníčkovi domu a to aj za elektrinu, vodu, či stravu. Jej mesačné výdavky spolu s mal. P. na stravu, hygienické potreby či oblečenie dosahovali hodnotu do 100,00 EUR. Vyjadrila sa ďalej, že ona, ako ani jej maloletý syn nemajú žiadne zvýšené výdavky v súvislosti s ich zdravotným stavom. V súvislosti s obranným tvrdením obžalovaného vysvetlila, že tomuto odmietla poskytnúť číslo svojho bankového účtu z dôvodu obáv z toho, že by jej obžalovaný odcudzil peňažné prostriedky, pričom v minulosti, za čo bol aj právoplatne odsúdený, jej prostredníctvom platobnej karty vybral finančné prostriedky z jej bankového účtu. Vyjadrila sa ešte, že nie je vlastníčkou žiadnych cenných hnutelných, či nehnuteľných vecí a že jej nepribudla žiadna ďalšia vyživovacia povinnosť. Opätovne poukázala na to, že v období od roku 2014 do roku 2016 nemala spolu so svojím synom ani čo jest'.

Z výpovede zástupkyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou - B. X. - z prípravného konania, ktorá bola na hlavnom pojednávaní oboznámená, vyplýva, že na základe rozhodnutia tohto štátneho orgánu č. VT1/OPVHN/SOC/2013/32250-XXX, zo dňa 09.07.2013, bolo poškodenej A. priznané náhradné výživné na mal. P. A., nar. XX.XX.XXXX, vo výške 106,58 EUR mesačne, počnúc dňom 01.03.2013 a rozhodnutím toho istého štátneho orgánu č. VT1/OPVHN/SOC/2013/32250-005, zo dňa 01.08.2013, bolo uvedené náhradné výživné zvýšené na sumu 108,50 EUR. Uvedené náhradné výživné bolo v čase výsluchu tejto zástupkyne vyplácané poškodenej z dôvodu neuhrádzania výživného obžalovaným naďalej. V čase výsluchu tejto splnomocnenej zástupkyne toho štátneho orgánu tak suma vyplateného náhradného výživného dosiahla výšku 751,82 EUR.

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8P/13/2012-57, zo dňa 05.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2013, bolo určené, že otcom mal. P. A., nar. XX.XX.XXXX, je obžalovaný F. B., zároveň bolo uvedené maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky a obžalovaný bol zaviazaný platením výživného na mal. P. A. po 150,00 EUR mesačne vždy do 20. dňa toho - ktorého mesiaca vopred, počnúc dňom 04.11.2011. Zároveň bol obžalovaný zaviazaný povinnosťou zaplatiť dlžné výživné na uvedené maloleté dieťa za obdobie od 04.11.2011 do 31.10.2012 v sume 1.785,00 EUR k rukám poškodenej do 90 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom styk obžalovaného s maloletým dieťaťom bol upravený ako neobmedzený, za prítomnosti jeho matky a v prevyšujúcej časti bol návrh poškodenej zamietnutý.

Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou č. VT1/OPVHN/SOC/2013/32250-004, zo dňa 09.07.2013, bolo poškodenej priznané náhradné výživné vo výške 106,58 EUR mesačne, počnúc dňom 01.03.2013 a rozhodnutím toho istého úradu zo dňa 01.08.2013, č. VT1/OPVHN/SOC/2013/32250-005, bolo poškodenej zvýšené náhradné výživné na sumu 108,50 EUR mesačne od 01.07.2013.

V prípravnom konaní bol zabezpečený rodný list mal. P. A.; návrh poškodenej A. na vykonanie exekúcie na vymoženie dlžného výživného; trestný príkaz Okresného súdu v Přerově č. k. 2T/67/2012-110, zo dňa 28.03.2012, s nadobudnutím právoplatnosti dňa 09.06.2012; správy Sociálnej poisťovne, pobočky K., ako aj Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny X.; potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou o poberaní náhradného výživného poškodenu A.; správa Okresného riaditeľstva PZ v K., Okresného dopravného inšpektorátu z X.; opätovné správy Obce F. Z. V., ako aj Mestského úradu O. na obžalovaného. Z územia Českej republiky boli zabezpečené pracovné zmluvy obžalovaného zo spoločnosti Q. J. s.r.o. zo dňa 30.08.2013; oznámenia Úradu práce Českej republiky a Okresní správy sociálneho zabezpečení X., ako aj potvrdenie Magistrátu mesta X. o neexistencii zápisu obžalovaného v živnostenskom registri, ako aj správa Magistrátu mesta X. o spáchaní priestupku obžalovaným proti občianskemu spolunažívanou zo dňa 14.06.2013, či výpis z obchodného rejstříku vedeného Krajským súdom v Ostravě, na spoločnosť Q. J. s.r.o. Vo vzťahu k poškodenej A. bola ďalej zabezpečená

správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou o výpláte jednotlivých štátnych dávok a potvrdenie tohto štátneho orgánu o poberaní rodičovského príspevku za roky 2012, 2013, 2014, ako aj prídavku na dieťa za roky 2011, 2012, 2013, 2014, či správa tohto štátneho orgánu na osobu mal. P. A., ako aj správa Sociálnej poisťovne týkajúcej sa zamestnaní poškodenej A., avšak ešte pred narodením mal. P. A..

V konaní pred súdom bol okrem iného zabezpečený trestný rozkaz Okresného súdu Píerov zo dňa 28.08.2017, právoplatný dňa 16.03.2018, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 196 ods. 1 Trestného zákona účinného na území Českej republiky a to za naplnenie si svojej vyživovacej povinnosti k svojmu ďalšiemu maloletému synovi F. B., nar. XX.XX.XXXX, v období od 01.02.2017 najmenej do 17.08.2017, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený a zároveň mu bol uložený aj dohľad v zákonom určenom rozsahu, pričom mu bola zároveň určená skúšobná doba v trvaní 2 rokov, ktorá mu tak plynula odo dňa 17.03.2018 do 17.03.2020 a zároveň bol zaviazaný povinnosťou počas plynutia tejto skúšobnej doby uhradiť dlžné výživné na toho svojho maloletého syna.

Podľa správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom bol obžalovaný dodaný do výkonu väzby dňa 05.02.2015 a to konkrétne do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov, kde bolo jeho správanie na požadovanej úrovni. Dňa 14.07.2015 bol tento obžalovaný premiestnený do predmetného ústavu, v ktorom mal takisto správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni, pričom priestupky v oblasti plnenia a dodržiavania ústavného poriadku a časového rozvrhu dňa sa u neho nevyskytovali. Obžalovaný bol pracovne zaradený na pracovisko s dohľadom v ústave E. pri montovaní prírodných káblov ku elektrospotrebičom. Celkovo počas výkonu trestu odňatia slobody bol jedenkrát disciplinárne odmenený a nebol disciplinárne potrestaný. Resocializačná prognóza obžalovaného bola hodnotená ako menej priaznivá, pričom uvedená správa bola vypracovaná týmto nápravno-výchovným ústavom k žiadosti tohto obžalovaného o podmiennečne prepustenie z výkonu predchádzajúceho trestu odňatia slobody. Z rozúčtovania pracovnej odmeny súd zistil, že tento obžalovaný bol pracovne zaradený v tomto ústave od septembra roku 2015 do septembra roku 2016 s tým, že z jeho pracovnej odmeny za celé uvedené obdobie v celkovej výške 964,27 EUR boli vykonané zrážky na úhradu výživného na mal. P. A. v celkovej výške 318,21 EUR.

V predmetnej trestnej veci bol pritom obžalovaný na podklade príkazu na zatknutie, vydaného v súdnom konaní dňa 23.10.2017, zatknutý dňa 26.04.2018 o 10:30 hod. s tým, že rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 12T/142/2014-388, zo dňa 27.04.2018, bol obžalovaný vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku a zároveň nebol prijatý písomný sľub obžalovaného a ani jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, s určením začiatku väzby na deň 26.04.2018 o 10:30 hod., pričom táto sa vykonávala v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice. Vo výkone väzby sa obžalovaný nachádzal aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa vo veci samej.

V konaní pred súdom bol ďalej zabezpečený rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016, zo dňa 23.06.2016, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry Trenčín a obžalovaným, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z viacerých skutkov, ktorými spôsobil škodu v celkovej výške 855,27, EUR; ktoré boli právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 10 mesiacov so zradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň týmto rozhodnutím bol zrušený aj výrok o treste v rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 12T/105/2012, zo dňa 27.05.2015, právoplatným toho istého dňa, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov a zároveň bol obžalovaný predmetným rozhodnutím Okresného súdu Trenčín zaviazaný povinnosťou nahradiť škodu spôsobenú jednotlivým poškodeným. Poškodená A. súdu opakovane predložila ňou vypracovaný prehľad dlžného výživného, ako aj výpisy z bankového účtu o poskytnutých peňažných prostriedkoch na úhradu dlžného výživného na mal. P. A. súdnym exekútorom v celkovej výške 269,00 EUR. Táto poškodená, ako aj príslušný Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, predložili aj v konaní pred súdom rozhodnutia tohto štátneho orgánu o priznaní náhradného výživného poškodenej, potvrdenia o poberaní náhradného výživného touto poškodenou za obdobie rokov 2013, 2014, 2015, 2016 a poškodená súdu predložila aj prehľad svojich mesačných výdavkov na úhradu potrieb jej maloletého syna P., ako aj súhrn výdavkov na úhradu za bývanie, či iných osobných výdavkov, ako aj pracovné zmluvy zo svojich zamestnaní, či potvrdenia o

poberaní štátnych sociálnych dávok jej osobou. Boli ďalej zabezpečené správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny X. o vyplácaní rodičovského príspevku a prídavku na dieťa obžalovanému B.. Daňovým úradom K.Č. boli súdu zaslané daňové priznania spoločnosti C. s.r.o. za rok 2011 a 2012, keďže obžalovaný mal vykonávať svoju podnikateľskú činnosť prostredníctvom tejto spoločnosti aj v tomto období už po narodení mal. P. A.. Túto správu potvrdila aj správa Sociálnej poisťovne, pobočky Trnava, že obžalovaný bol od 01.07.2013 do 30.06.2014 evidovaný ako samostatne zárobkovo činná osoba, pričom nebol poberateľom dávok v nezamestnanosti, nemocenských dávok, či dôchodkovej dávky.

Sumy náhradného výživného priznaného poškodenej, oproti prípravnému konaniu, boli ďalej upravované ďalšími rozhodnutiami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou a to konkrétne rozhodnutím tohto štátneho orgánu č. j. VT1/OPvHN/SOC/2015/19727-0017, zo dňa 30.11.2015, v spojení s rozhodnutím Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny zo dňa 03.02.2016, č. j. UPS/US1/SSVOPHNSSD/SOC/2016/1787-0004 Sv, ktorým bolo znížené náhradné výživné zo sumy 108,50 EUR na sumu 84,50 EUR mesačne od 01.11.2015; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 10.03.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0027, bola zas zvýšená výška náhradného výživného zo sumy 84,50 EUR na sumu 94,50 EUR mesačne od 01.12.2015 a rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 11.03.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0029, bola znížená suma náhradného výživného zo sumy 94,50 EUR na sumu 93,50 EUR mesačne od 01.02.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 04.04.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0032, bol zas náhradné výživné znížené zo sumy 93,50 EUR na sumu 88,50 EUR mesačne od 01.03.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 03.05.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0035, bol zas náhradné výživné znížené zo sumy 88,50 EUR na sumu 85,50 EUR mesačne od 01.04.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 02.06.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0039, bolo zas náhradné výživné znížené zo sumy 85,50 EUR na sumu 79,50 EUR mesačne od 01.05.2016; rozhodnutím Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou zo dňa 10.08.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0046, bolo zas náhradné výživné zvýšené zo sumy 79,50 EUR na sumu 89,50 EUR mesačne od 01.06.2016 do 30.06.2016 a na sumu 93,50 EUR mesačne od 01.07.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 21.09.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0051, bolo zas náhradné výživné znížené zo sumy 93,50 EUR na sumu 88,50 EUR mesačne od 01.08.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 09.10.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0054, bolo zas náhradné výživné znížené zo sumy 88,50 EUR na sumu 81,50 EUR mesačne od 01.09.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 08.11.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0056, bolo zas náhradné výživné zvýšené zo sumy 81,50 EUR na sumu 100,50 EUR mesačne od 01.10.2016; rozhodnutím toho istého štátneho orgánu zo dňa 16.12.2016, č. j. VT1/OHNNVaŠSD/SOC/2016/18722-0057, bolo zas náhradné výživné zvýšené zo sumy 100,50 EUR na sumu 108,50 EUR mesačne od 01.11.2016. Podľa ďalšej správy, ako aj potvrdenia tohto štátneho orgánu, v období od 01.06.2017 do 30.06.2017 bolo poškodenej vyplácané náhradné výživné vo výške 108,50 EUR a uvedené náhradné výživné jej ďalej bolo poskytované v sume 109,27 EUR mesačne od 01.07.2017 do 30.11.2017, pričom v takto určenej výške jej bolo vyplácané náhradné výživné aj v ďalšom období od 01.12.2017 do 31.05.2018 .

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako i v ich súhrne, považoval súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný F. B. sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd tak na podklade vykonaného dokazovania a to opierajúc sa o výpoveď ako obžalovaného B., tak aj poškodenej A., zistil, že obžalovaný si už od narodenia svojho maloletého syna P. A. neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom k vzájomnému rozchodu obžalovaného s poškodenu došlo ešte pred narodením tohto ich spoločného maloletého syna a teda obžalovaný s týmto maloletým dieťaťom ani nezdíeľal spoločnú domácnosť, pričom sa s ním ani vôbec nestretával a takisto nijakým spôsobom neprispel na jeho výživu, ani iným spôsobom ako finančnými prostriedkami.

Obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje jeho vlastné priznanie, ako aj predovšetkým výpoveď poškodenej A., ktorá vyznieva v zhode s už samotnou výpoveďou obžalovaného B.. Samotný obžalovaný potvrdil, že na mal. P. A. neuhrádzal výživné od jeho narodenia dňa XX.XX.XXXX do času rozhodovania súdu prvého stupňa a o tomto svojho mal. syna sa nijakým spôsobom ani nezaujímal dôvodiac, že tento svojho mal. syna nikdy v živote nevidel a nepovažoval teda za potrebné si plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť. Súd na základe nižšie uvedených úvah dospel pritom k záveru,

že obžalovaný bol schopný si plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť k tomuto svojmu mal. dieťaťu s výnimkou obdobia, keď bol v predmetnej trestnej veci vzatý do väzby od 26.04.2018 do času rozhodovania súdu v tejto trestnej veci, keďže vo výkone väzby nebol pracovne zaradený. Z vykonaného dokazovania pritom súd ďalej zistil, že zo strany obžalovaného došlo aspoň k čiastočnej úhrade výživného na tohto maloletého syna len počas obdobia jeho predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4T/48/2016, keď bol pracovne zaradený v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom a to konkrétne počas obdobia jedného roku od 03.09.2015 do 13.09.2016. Obžalovaný si pritom ihneď po výkone tohto trestu odňatia slobody, ktorý v podstate vykonával v období od 11.11.2014 do 13.09.2016, našiel zamestnanie na území Českej republiky a s výnimkou krátkeho obdobia od septembra do novembra roku 2017, keď bol podľa vlastného vyjadrenia nezamestnaným, bol zamestnaný a teda väčšinou mal riadny pravidelný príjem. Vzhľadom na existenciu riadneho pracovného pomeru tohto obžalovaného v rozhodnom období, pričom súd vychádzal predovšetkým z vyjadrení uvádzaných samotným obžalovaným, doložených aj príslušnými listinnými dôkazmi, súd dospel k názoru, že obžalovaný bol schopný uhrádzať výživné na mal. P. A. aspoň v zákonom stanovenej minimálnej výške. Súd pri ustálení schopností obžalovaného uhrádzať výživné aspoň v zákonom stanovenej minimálnej výške pritom prihliadol aj na tú závažnú skutočnosť, že tomuto obžalovanému, približne v rovnakom období ako sa mu narodil mal. P. A., pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k jeho ďalšiemu maloletému synovi F. B., nar. XX.XX.XXXX, voči ktorému si podľa vlastných slov obžalovaný najprv plnil svoju vyživovaciu povinnosť, aj keď neskôr za neplnenie si tejto povinnosti za obdobie od 01.02.2017 najneskôr do 17.08.2017, ako už bolo vyššie uvedené, bol obžalovaný právoplatne odsúdený rozhodnutím Okresného súdu v Píferove č. k. 3T/107/2017-102, zo dňa 28.08.2017, pričom túto skutočnosť potvrdil aj samotný obžalovaný pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný pritom v období od februára roku 2012 do roku 2014 poberal aj rodičovský príspevok a od 02/2014 do 08/2014 aj prídavky na dieťa. Neskôr bol pritom obžalovaný v predmetnej trestnej veci vzatý do väzby na podklade príkazu na zatknutie a to konkrétne uznesením tunajšieho súdu č. k. 12T/142/2014-388, zo dňa 27.04.2018, ktorým zároveň nebol prijatý písomný sľub tohto obžalovaného a bola aj zamietnutá jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom obžalovaný vo výkone tejto väzby nebol zamestnaný. Obžalovaný pritom ďalej uviedol, že jeho výdavky v období po jeho podmienenej prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, keď bol ubytovaný na ubytovni, dosahovali sumu 7.500, Kč, čo predstavovalo nájomné za užívanie tohto bývania; na stravu spotreboval sumu približne 4.000,- Kč; pričom súd tieto výdavky považoval za neprímerane vysoké. Zároveň obžalovaný uviedol, že približne od februára, či marca roku 2017 začal žiť v spoločnej domácnosti so svojou družkou U., ktorá mala v osobnej starostlivosti dve maloleté deti ešte zo svojich predchádzajúcich partnerstiev, avšak do času rozhodovania súdu spolu nemali spoločné maloleté dieťa. Uvedená družka obžalovaného je však podľa jeho vyjadrenia takisto zamestnaná a teda je nepochybné, že od obdobia začiatku ich spoločného spoluzitia uhrádzajú svoje potreby spoločne.

Poškodená A. pritom od začiatku predmetného trestného stíhania opakovane vypovedala, že obžalovaný si od narodenia ich spoločného syna neplnil svoju vyživovaciu povinnosť na neho, nijakým spôsobom sa nezaujímal o jeho výchovu a výživu a ničím nad rámec určeného výživného ani neprispel, prípadne neposkytoval mu ani darčeky pri príležitosti mením, narodením, či sviatkov a ani iným spôsobom neprejavil o tohto svojho maloletého syna záujem. Vyjadrila sa tiež, že z dôvodu neuhrádzania jej výživného obžalovaným požiadala príslušný štátny orgán o priznanie jej náhradného výživného, ktoré jej bolo, ako bolo vyššie uvedené, priznané rozhodnutiami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou vo výške zodpovedajúcej 60 % zo súdom určenej sumy výživného, teda vychádzajúc zo sumy 150,00 EUR; pričom výška tohto náhradného výživného sa v priebehu celého obdobia jeho vyplácania nevýrazne menila. Zároveň si poškodená dlžné výživné neuhrádzané jej obžalovaným začala vymáhať prostredníctvom súdneho exekútora, ktorý jej vyplatil celkovo sumu 269,00 EUR, o čom súdu aj predložila príslušný doklad. Uvedená suma bola pritom podľa vyjadrenia poškodenej obžalovanému zrazená z jeho pracovnej odmeny počas výkonu predchádzajúceho trestu odňatia slobody. Okrem tejto sumy jej pritom zo strany obžalovaného nebola uhradená žiadna čiastka na úhradu výživného na jej maloletého syna. Táto poškodená bola pritom v období už pred narodením svojho maloletého syna P. A. dňa XX.XX.XXXX, konkrétne odo dňa 27.09.2011 do 30.11.2014, na materskej dovolenke a následne na rodičovskej dovolenke, pričom najprv poberala materskú dávku v období od 27.09.2011 do 21.05.2012, neskôr od 01.11.2011 doposiaľ, jej boli vyplácané prídavky na dieťa, pričom od 01.05.2012 do 30.11.2014 jej bol vyplácaný rodičovský príspevok, ktorý konkrétne v roku 2012 dosiahol sumu 194,70 EUR; v roku 2013 sumu 199,60 EUR a v roku 2014 sumu 203,20 EUR. Neskôr bola poškodená v období

od 12.11.2015 do 07.12.2015 zamestnaná u zamestnávateľa T. U. B. a v období od 29.12.2015 do rozhodovania súdu v predmetnej trestnej veci bola zamestnaná v spoločnosti E. Vranov n. T. s.r.o. ako operátor výroby s tým, že až na základe dodatku o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 14.06.2017 bol jej pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. V týchto zamestnaniach pritom poškodená dosahovala príjem na hranici minimálnej mzdy. Okrem príjmu z pracovnej činnosti poškodená, aj počas existencie pracovných pomerov, poberala aj náhradné výživné, ako aj prídavky na deti. Výdavky poškodenej len na úhradu životných potrieb mal. P. pritom dosiahli hodnotu 134,67 EUR a jej výdavky na domácnosť, pričom táto bývala v spoločnej domácnosti s oboma svojimi rodičmi, ktorí boli poberateľmi dôchodku, či už starobného alebo invalidného; na stravu či hygienické potreby dosiahli hodnotu 395,04 EUR. Rozhodujúca v tomto smere je pritom tá závažná skutočnosť, že táto poškodená bola, podľa svojho udania od ukončenia svojej rodičovskej dovolenky, teda od 30.11.2014 až do jej zamestnania v spoločnosti T. U. B. s.r.o. od 12.11.2015 v hmotnej núdzi, keďže poberala dávky v hmotnej núdzi a zo zabezpečeného listinného dôkazu súd zistil, že výška tejto štátnej sociálnej dávky predstavovala od júla roku 2015 sumu len 8,70 EUR; pričom v tom období jej ešte bolo vyplácané aj náhradné výživné od januára do septembra roku 2015 v sume 108,50 EUR a počas obdobia posledných troch mesiacov tohto roka jej bolo vyplácané náhradné výživné v sume 67,50 EUR; 84,50 EUR a 94,50 EUR. Poškodená teda, čo vyznieva v súlade aj s výpoveďou zástupkyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, ako aj v zhode s listinnými dôkazmi predloženými týmto štátnym orgánom, poberala v podstate od narodenia svojho maloletého syna aj náhradné výživné, vo výške už vyššie uvedenej, pričom v čase rozhodovania súdu hodnota tohto náhradného výživného dosiahla sumu 109,27 EUR. Poškodená sa pritom vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní ešte vyjadrila, že počas jej neprítomnosti v domácom prostredí a to z dôvodu jej zamestnania na pracovisku s nepretržitou prevádzkou s tým, že pracuje aj v rámci 12-hodinových zmien, či v nočných zmenách, osobnú starostlivosť jej maloletému synovi poskytujú jej obaja rodičia, ktorí sú buď na starobnom, či na invalidnom dôchodku. Rozhodujúca je však predovšetkým tá skutočnosť, že na celkové náklady na život u tejto poškodenej má výrazný vplyv tá skutočnosť, že táto má možnosť byť ubytovaná u svojich oboch rodičov, títo jej poskytujú nielen pomoc v starostlivosti o jej maloletého syna v čase jej neprítomnosti, ale jej aj finančne vypomáhajú, pričom táto poškodená by mala nepochybne vyššie náklady od vzniku vyživovacej povinnosti obžalovaného k ich spoločnému maloletému synovi P. A., pokiaľ by si spolu so svojím maloletým synom musela zabezpečovať svoje potreby bývania samostatným ubytovaním. Takisto je potrebné poukázať aj na to, že výdavky u poškodenej A. nie sú výrazne zvýšené, vzhľadom na priaznivý zdravotný stav jej maloletého syna, či jej samotnej, oproti bežným výdavkom na starostlivosť o maloleté deti v rovnakom veku, keďže je nepochybné, že práve v prípade nepriaznivého zdravotného stavu či už maloletého dieťaťa alebo samotnej osoby, v ktorej starostlivosti je maloleté dieťa, sa životné náklady nepochybne výrazne zvyšujú. Súd preto dospel k záveru, že poškodená A. sa minimálne v období od 30.11.2014 do 12.11.2015, teda počas obdobia jedného roka, keď jej príjem pozostával len z dávky v hmotnej núdzi, z prídavkov na dieťa a z náhradného výživného, dostala spolu so svojím maloletým synom P. A. do nebezpečenstva núdze, keďže, ako uviedla samotná poškodená, v tomto období nemala niekedy spolu so svojím maloletým synom finančné prostriedky na zabezpečenie si stravy, nieto ešte ďalších základných životných potrieb.

Súd mal takisto za preukázané, že vyživovacia povinnosť obžalovaného bola určená rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8P/13/2012-57, zo dňa 05.11.2012, ktorým bol obžalovaný určený za otca mal. P. A. a zároveň bol zaviazaný povinnosťou z titulu výživného uhrádzať na toto svoje maloleté dieťa sumu 150,00 EUR mesačne vždy do 20. dňa toho - ktorého mesiaca vopred, počnúc dňom narodenia mal. P. A., teda dňom XX.XX.XXXX. Od doby vyhlásenia uvedeného rozsudku súdu o určení výšky výživného, ktoré bol povinný uhrádzať obžalovaný na svojho maloletého syna, pritom nedošlo k žiadnej zmene takto určeného výživného. Súd pri ustálení sumy výživného v trestnom konaní však pritom nie je viazaný rozhodnutím vydaným v príslušnom občiansko - právnom konaní a súd v trestnom konaní podľa výsledkov dokazovania na ňom sám určí výšku vyživovacej povinnosti obžalovaného na oprávnenú osobu. Súd pritom dospel k záveru, že vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný prevažnú časť tohto rozhodného obdobia bol zamestnaný na území Českej republiky, resp. vykonával podnikateľskú činnosť, z ktorých mal síce príjem na hranici minimálnej mzdy; pričom nezamestnaným bol len veľmi krátke obdobie, vyjmúc obdobie, keď bol vo výkone trestu odňatia slobody, resp. väzby, že obžalovaný bol v zmysle Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov povinný uhrádzať výživné v minimálnej zákonom stanovenej výške. Súd dospel zároveň aj k názoru, že túto svoju vyživovaciu povinnosť nebol obžalovaný schopný si plniť akurát počas svojho výkonu trestu odňatia slobody v trestnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 12T/105/2012, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 27.05.2015, na ktoré nadväzovalo rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016,

zo dňa 23.06.2016, ktorým bol vo vzťahu k vyššie uvedenému rozsudku tunajšieho súdu uložený súhrnný trest odňatia slobody v celkovom trvaní 2 rokov a 10 mesiacov, pričom obžalovaný predmetný súhrnný trest odňatia slobody vykonával od 11.11.2014 do 13.09.2016, kedy bol z výkonu trestu odňatia slobody podmienčne prepustený rozhodnutím Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6 Pp/210/2016, zo dňa 13.09.2016. Zo zabezpečenej správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnice nad Váhom však súd ďalej zistil, že obžalovaný bol v období od 03.09.2015 do 13.09.2016 pracovne zaradený, pričom mu aj boli vykonávané zrážky na úhradu predmetného dlžného výživného na mal. P. A. a tak súd teda dospel k záveru, že počas tohto obdobia svojho zamestnania vo výkone trestu bol schopný uhrádzať výživné v takej výške, ako mu boli vykonávané zrážky príslušným nápravno-výchovným zariadením. Zároveň súd nezistil, že by obžalovanému počas obdobia, keď nebol vo výkone trestu odňatia slobody, resp. vo výkone väzby, jeho zdravotný stav neumožňoval zabezpečiť si aspoň príjem umožňujúci mu uhradiť výživné v zákonom stanovenej minimálnej výške. V tejto súvislosti je pritom potrebné zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný od narodenia maloletého syna vôbec neprejavoval žiaden záujem o uvedené maloleté dieťa, nezaujímal sa o jeho výchovu, výživu a ani o jeho starostlivosť. Súd v tejto súvislosti nemôže neprihliadať aj na tvrdenie obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom ešte dňa 19.04.2017 tvrdil, že na úhradu dlžného výživného má pripravenú sumu 450,00 EUR, ktorú však do svojho obmedzenia osobnej slobody dňa 26.04.2018 vôbec poškodenej neuhradil, pričom v tomto smere súd považoval za dôvodnú námietku poškodenej vo vzťahu k vyjadreniu obžalovaného, že odmietla obžalovanému poskytnúť číslo svojho bankového účtu z toho dôvodu, že práve vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 12T/105/2012 bol obžalovaný uznaný za vinného zo skutku spočívajúceho aj v odcudzení jej peňažných prostriedkov prostredníctvom jej platobnej karty a teda táto poškodená z dôvodu obáv z možného odcudzenia jej finančnej hotovosti z jej bankového účtu odmietla poskytnúť obžalovanému číslo svojho bankového účtu. Súd v tomto smere poznamenáva, že obžalovaný mohol výživné na svojho maloletého syna uhradiť prostredníctvom poštových služieb, či iným prostriedkami, pričom obžalovaný až do svojho vzatia do väzby túto možnosť vôbec nevyužil. Obžalovaný sa pritom ani do času rozhodnutia súdu vo veci samej osobne nestretol so svojím maloletým synom, tomuto ničím nad rámec výživného neprispel, teda napríklad darovaním hračiek, ošatenia, obuvi, či potrieb na kultúrne, či športové vyžitie. Je potrebné síce poznamenať, že obžalovanému vznikla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému synovi F. B., nar. XX.XX.XXXX, avšak zo zabezpečeného rozhodnutia Okresného súdu v Přerove č. k. 3T/107/2017-102, zo dňa 28.08. 2017, mal súd za preukázané, že na toto svoje maloleté dieťa si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť len od 01.02.2017 do 17.08.2017, za čo bol aj právoplatne odsúdený týmto súdom, pričom samotný obžalovaný potvrdil, že zo začiatku si na mal. F. B. plnil svoju vyživovaciu povinnosť, avšak na druhej strane neuhrádzal od narodenia takéto výživné na svojho ďalšieho maloletého syna P. A..

Keďže tak teda nebolo výslovne preukázané, aký príjem obžalovaný dosahoval počas ustáleného rozhodného obdobia, pričom počas pobytu vo výkone väzby v tejto trestnej veci zas nepochybne nedosiahol žiaden príjem, súd tak vychádzal zo zákonom stanovenej výšky minimálneho výživného, t.j. z výšky 30 % zo sumy životného minima nezaopatreného neplnoletého dieťaťa, pričom súd určil takéto výživné od dátumu narodenia tohto maloletého dieťaťa, teda od 04.11.2011 až doposiaľ, t.j. do doby rozhodovania súdu prvého stupňa vo veci samej. Za rok 2011 bol teda obžalovaný, pričom v tomto období bola minimálna suma výživného ustálená na sumu 26,00 EUR, povinný uhradiť za dva mesiace spolu sumu 52,00 EUR; za obdobie roku 2012 a to konkrétne od 01.01.2012 do 31.06.2012, vychádzajúc zo sumy 26,00 EUR a za obdobie od 01.07.2012 do 31.12.2012 zo sumy 26,65 EUR, zas celkové minimálne výživné dosiahlo výšku 315,90 EUR; za rok 2013, opierajúc sa o sumu minimálneho výživného od 01.01.2013 do 30.06.2013 vo výške 26,65 EUR a od 01.07.2013 do 31.12.2013 vo výške 27,13 EUR, tak celková hodnota výživného dosiahla sumu 322,68 EUR. V priebehu rokov 2014, 2015, 2016, 2017 až do 30.06.2017 hodnota minimálneho výživného predstavovala sumu 27,13 EUR. Za obdobie do októbra roku 2014 bol teda obžalovaný schopný uhradiť výživné v celkovej výške 271,30 EUR; pričom obžalovaný už za obdobie novembra a decembra roku 2014, keďže jeho osobná sloboda bola obmedzená dňa 11.11.2014, v priebehu obdobia roku 2015 a to konkrétne do septembra roku 2015, už nebol schopný si plniť svoju vyživovaciu povinnosť, keďže bol vo výkone väzby a neskôr vo výkone trestu odňatia slobody, pričom nebol ani pracovne zaradený. Za obdobie od septembra roku 2015 až do septembra roku 2016, keď bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody pracovne zaradený, bol obžalovaný schopný si plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť v rozsahu vykonávaných zrážok z pracovnej odmeny. Zároveň súd dospel k záveru, že za obdobie od mesiaca september roku 2016, keďže z výkonu trestu odňatia slobody bol podmienčne prepustený a to konkrétne dňa 13.09.2016, pričom súd je toho názoru, že vzhľadom na stanovený dátum úhrady výživného do 20. dňa toho - ktorého mesiaca

vopred, bol obžalovaný povinný uhradiť výživné aj za mesiac september roku 2016 až do obdobia jeho opätovného obmedzenia na osobnej slobode dňa 26.04.2018, bol obžalovaný opätovne schopný si plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť aspoň v minimálne zákonom stanovenej výške, pričom opätovne vzhľadom na už vyššie spomenutú splatnosť výživného, ktorá bola určená do 20. dňa toho - ktorého mesiaca vopred, tak súd dospel k názoru, že obžalovaný bol schopný uhradiť výživné aj za mesiac apríl roku 2018, avšak nebol schopný si plniť svoju vyživovaciu povinnosť už za obdobie mesiaca mája a júna roku 2018, teda počas obdobia, keď už bol opätovne vo výkone väzby, až do času rozhodnutia súdu vo veci samej. Keďže obžalovanému boli počas jeho predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom vykonané zrážky z jeho pracovnej odmeny v celkovej výške 318,21 EUR, avšak poškodenej bola skutočne zaslaná len suma 269,00 EUR; súd túto skutočne vyplatenú sumu považoval za úhradu výživného obžalovaným za obdobie od septembra roku 2015 do septembra roku 2016. Obžalovaný bol teda okrem obdobia výkonu trestu odňatia slobody, resp. výkonu väzby, schopný uhrádzať výživné, teda bol schopný sa zamestnať, pričom bol aj skutočne v pracovnom pomere, dosiahol istý príjem, z ktorého mal možnosť uhrádzať výživné aspoň v minimálne zákonom stanovenej výške. Na základe toho tak súd ustálil výšku dlžného výživného na mal. P. A. na sumu 1.785,03 EUR.

Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti tak súd dospel k záveru, že obžalovaný bol schopný uhrádzať výživné na svojho mal. syna P. A. v období od 04.11.2011 až doposiaľ; vyjmúc pochopiteľne obdobie jeho výkonu väzby v predmetnej trestnej veci, v ktorej nebol ani pracovne zaradený a teda ani nemal možnosť získať akýkoľvek príjem; a to v minimálnej zákonom stanovenej výške, keďže súd nemal výslovne preukázaný konkrétny príjem tohto obžalovaného, okrem jeho vyjadrení na hlavnom pojednávaní; počas vyššie uvedeného rozhodného obdobia, pričom obžalovaný sa v tomto období zdržiaval na území Českej republiky a prevažnú dobu bol aj zamestnaný. Obžalovaný je pritom síce zaviazaný ďalšou vyživovacou povinnosťou, avšak nemá zvýšené náklady na svoje životné potreby a to aj prípadne z hľadiska svojho zdravotného stavu, keďže napriek jeho istým zdravotným ťažkostiam, nie je invalidný a jeho náklady na ubytovanie, či stravu museli byť počas celého rozhodného obdobia minimálne porovnateľné s takými istými nákladmi poškodenej A., z čoho tak vyplýva, že obžalovaný bol schopný uhrádzať výživné aspoň v minimálnej zákonom stanovenej výške. Obžalovaný sa pritom ani iným spôsobom, či už v naturálnej podobe alebo vo forme osobnej starostlivosti, nepodieľal na výžive či výchove svojho maloletého dieťaťa, tohto ani raz nenavštívil a nie je s ním ani v žiadnom pravidelnom kontakte. Zároveň bolo nepochybne preukázané aj to, že poškodenej od ukončenia materskej a rodičovskej dovolenky, ktorá jej uplynula dovŕšením 3-tieho roku veku mal. P. A., teda dňa 04.11.2014, konkrétne dňa 30.11.2014, až do doby získania jej prvého stáleho zamestnania dňa 12.11.2015 v spoločnosti T. U. B. s.r.o., mala príjem pod hranicou zákonného životného minima, v dôsledku čoho, vychádzajúc pochopiteľne predovšetkým z výpovede tejto poškodenej, sa mal. P. A. dostal do nebezpečenstva núdze, keďže minimálne vyššie ohraničené obdobie táto poškodenej nevedela uhrádzať ani základné životné potreby tohto svojho maloletého dieťaťa na stravu, teda súd dospel k záveru, že v tomto období bol mal. P. A. vystavený nebezpečenstvu núdze. Zároveň bol obžalovaný pritom v predchádzajúcich 24 mesiacov odsúdený za totožný trestný čin, aj keď cudzozemským súdom a to konkrétne trestným rozkazom Okresného súdu v Přešove č. k. 3T/107/2017-102, zo dňa 28.08.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2018.

Obžalovaný teda tým, že v období od narodenia mal. P. A. doposiaľ, čiastočne vyjmúc obdobie jeho výkonu trestu odňatia slobody od 11.11.2014 do 13.09.2016, s výnimkou obdobia od septembra roku 2015 do septembra roku 2016, kedy bol pracovne zaradený, ako aj vyjmúc obdobie jeho výkonu väzby v predmetnej trestnej veci a to od 26.04.2018 do času rozhodovania súdu prvého stupňa vo veci samej, si riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť na mal. P. A.É., teda po dobu niekoľkých rokov, po objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný takýto čin spáchal závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas. Zároveň, ako už bolo vyššie uvedené, súd dospel k záveru, že svojím konaním obžalovaný vydal mal. P. A. do nebezpečenstva núdze, keďže tento bol vystavený nebezpečenstvu ohrozenia jeho života a zdravia z dôvodu nezamestnanosti poškodenej A. a neexistencie tak jej príjmu aspoň na úrovni životného minima a takisto, ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný bol aj právoplatne odsúdený za totožný trestný čin a teda bolo potrebné jeho konanie právne posúdiť aj podľa ustanovenia § 207 ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona.

Subjektívna stránka konania obžalovaného bola daná minimálne vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, keďže obžalovaný vedel, že môže takýmto spôsobom spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného trestným zákonom na plnení zákonnej povinnosti rodičov vyživovať alebo zaopatrovať maloleté dieťa a pre prípad, že takéto porušenie alebo ohrozenie spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadal súd na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a (§ 34 ods. 4 Trestného zákona)

Z miesta svojho trvalého bydliska je obžalovaný hodnotený tak, že sa tam dlhodobo nezdržiava a že v danej obci žijú len jeho obaja rodičia.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov nebol tento obžalovaný v minulosti na území Slovenskej republiky priestupkovo postihnutý, avšak na území Českej republiky bol priestupkovo postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu spáchaný dňa 14.06.2013.

Z odpisu registra trestov súd ako aj z pripojeného rozhodnutia Okresného súdu Přerov č. k. 3T107/2017-102, zo dňa 28.08.2017, súd zas zistil, že tento obžalovaný už bol 13-krát súdne trestaný, v prevažnej miere za podvodnú trestnú činnosť. Naposledy bol pritom tento obžalovaný odsúdený tuzemským súdom a to konkrétne rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016, zo dňa 23.06.2016, za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom týmto rozhodnutím bol súčasne zrušený výrok o treste v rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 12T/105/2012, zo dňa 27.05.2015. Z výkonu tohto trestu odňatia slobody bol pritom obžalovaný podmienene prepustený dňa 13.09.2016. Vzápätí bol tento obžalovaný odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Olomouc sp. zn. 5T/30/2017, zo dňa 27.02.2017, právoplatným dňa 28.04.2017, za trestný čin krádeže na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka a 4 mesiacov, teda do 28.08.2018. Posledným odsúdením tohto obžalovaného je jeho súdne potrestanie trestným rozkazom Okresného súdu v Pěrove č. k. 3T/107/2017-102, zo dňa 28.08.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.03.2018 a to za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 196 ods. 1 Trestného zákona účinného na území Českej republiky, za neplnenie si zákonnej vyživovacej povinnosti k ďalšiemu svojmu maloletému synovi F. B., nar. XX.XX.XXXX v období od 01.02.2017 najmenej do 17.08.2017, na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, za súčasného uloženia dohľadu v zákonom stanovenom rozsahu. Uvedená skúšobná doba teda obžalovanému začala plynúť dňa 17.03.2018 a mala by mu plynúť až do 17.03.2020.

Na strane obžalovaného pritom súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, aj keď tento síce na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, avšak v prípravnom konaní sa vyjadril, že nemal vedomosť o svojej zákonnej vyživovacej povinnosti k mal. synovi P. A.. Z uvedeného postoja obžalovaného, s ohľadom aj na predchádzajúce početné odsúdenia tohto páchatel'a, tak súd dospel k záveru, že vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní bolo vykonané len formálne, pričom k spáchaniu svojej trestnej činnosti sa ani tak výslovne nepriznal. Z vyššie uvedeného dôvodu preto súd ako poľahčujúcu okolnosť nemohol vyhodnotiť jeho priznanie a úprimné oľutovanie spáchania skutku, tak ako to predpokladá ustanovenie § 36 písm. l) Trestného zákona. Na strane druhej obžalovanému výrazne priťažovalo, že bol v minulosti, aj keď prevažne za inú a to podvodnú trestnú činnosť, celkovo už 13-krát súdne trestaný, na čo súd musel prihliadať v zmysle ustanovenia § 37 písm. m) Trestného zákona.

Na strane obžalovaného tak nastala prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, čo vyžadovalo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu pri prečine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, v zmysle ktorého možno páchatel'ovi tohto trestného činu uložiť trest odňatia slobody od jedného roka do piatich rokov. Po úprave tejto trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona tak bolo potrebné obžalovanému ukladať trest odňatia slobody od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov.

Pri úvahách súdu o určení konkrétnej výmery trestu odňatia slobody tomuto obžalovanému bolo potrebné prihliadať na viaceré skutočnosti a to predovšetkým na tú závažnú okolnosť, že tento obžalovaný bol viackrát súdne trestaný, pričom s výnimkou jedného nepodmienečného odsúdenia, bol opakovane za totožnú protiprávnu podvodnú trestnú činnosť odsúdený na podmiennečné tresty odňatia slobody alebo na peňažné tresty, resp. bolo u neho upustené od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody, pričom z výkonu jediného nepodmienečného trestu odňatia slobody bol podmiennečne prepustený a zároveň je nepochybné, že obžalovaný sa žalovaného skutku dopustil jednak počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/48/2016, zo dňa 23.06.2016, za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ako aj počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia uloženého mu za totožný trestný čin, teda za neplnenie si vyživovacej povinnosti k svojmu ďalšiemu maloletému synovi a to trestným rozkazom Okresného súdu v Přerove č. k. 3T/107/2017-102, zo dňa 28. 08.2017, ktorá mu plynula od 16.03.2018 do 16.03.2020, ako aj počas plynutia skúšobnej doby ďalšieho podmiennečného odsúdenia uloženého mu cudzozemským súdom a to konkrétne rozhodnutím Okresného súdu Olomouc sp. zn. 5T/30/2017, zo dňa 27.02.2017, teda počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia v dvoch prípadoch. V tejto súvislosti nemožno opomenúť aj ďalšiu podstatnú skutočnosť a to, že posledným odsúdením tunajšieho súdu a to rozsudkom sp. zn. 12T/105/2012, zo dňa 27.05.2015, bol obžalovaný odsúdený za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ako aj za trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa dopustil vo vzťahu k tej istej poškodenej ako v predmetnej trestnej veci a ktorého protiprávne konanie spočívalo v odcudzení peňažných prostriedkov tejto poškodenej počas obdobia ich spoločného spolužitia. Na túto skutočnosť súd musel prihliadať z toho dôvodu, že práve v prípade existencie úspor, ktoré obžalovaný tejto poškodenej odcudzil, za čo bol obžalovaný vyššie uvedeným rozhodnutím tunajšieho súdu aj právoplatne uznaný za vinného, by s vyššou pravdepodobnosťou neplnenie si jeho vyživovacej povinnosti nemuselo spôsobiť nebezpečenstvo vzniku núdze u mal. P. A., na čo súd musel prihliadať pri právnom posudzovaní protiprávneho konania obžalovaného. Nemožno ďalej opomenúť ani tú okolnosť, že ani predchádzajúce početné odsúdenia tohto páchatela ho neodradili od pokračovania v páchaní ďalšej, hoci odlišnej trestnej činnosti a teda neprispeli k jeho vyvarovaniu sa akejkoľvek ďalšej trestnej činnosti. Nemožno nezohľadniť aj celkový postoj obžalovaného k plneniu si svojej vyživovacej povinnosti k mal. P. A., ktorá pritom spočíva nielen vo finančnej úhrade, ale pozostáva aj z poskytovania osobnej starostlivosti, v prejavovaní osobného záujmu o výchovu, výživu a o starostlivosť o maloleté dieťa, pričom z vyjadrenia obžalovaného je nepochybné, že len z toho dôvodu, že s poškodenou ešte pred narodením ich spoločného maloletého syna prestal viesť spoločnú domácnosť, vôbec neprejavil záujem o svoje maloleté dieťa a takisto na jeho výchovu a výživu nijakým iným spôsobom neprispel. Je pritom nepochybné, že obžalovaný žalovaný skutok páchal po dlhší čas, v podstate od narodenia spoločného maloletého syna s poškodenou, teda po dobu skoro siedmich rokov; že počas celého tohto inkriminovaného obdobia mal príjem, z ktorého bol schopný si aspoň čiastočne plniť svoju vyživovaciu povinnosť k tomuto maloletému dieťaťu; pričom obžalovaný napriek tomu neprejavil akúkoľvek snahu uhradiť svoje dlžné výživné, napriek prezentovanému vyjadreniu na prvom hlavnom pojednávaní, že disponuje sumou 450,00 EUR na úhradu tohto dlžného výživného. Nemožno neprihliadať aj na tú závažnú skutočnosť, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky tri do úvahy prichádzajúce okolnosti podmieňujúce použitie prísnejšej trestnej sadzby pri posudzovanom trestnom čine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného zákona, čo nepochybne tiež zvyšuje závažnosť protiprávneho konania tohto obžalovaného. Obžalovaný sa zároveň počas celého rozhodného obdobia o svojho maloletého syna P. A. vôbec nezaujímal a takisto mu neposkytoval žiadnu osobnú starostlivosť či prípadne nejaké darčeky, tohto pritom v podstate ani nikdy nevidel. Na druhej strane súd zohľadnil, že tento obžalovaný bol v minulosti opakovane súdne trestný prevažne za inú trestnú činnosť ako v posudzovanom prípade. Prihliadajúc tak na všetky vyššie uvedené skutočnosti, tak súd dospel k jednoznačnému záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody v polovici trestnej sadzby. Súd z tohto dôvodu za primeraný a adekvátny ako z hľadiska individuálnej, tak aj generálnej prevencie, považoval trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 6 mesiacov. Pochopiteľne, vzhľadom na tú závažnú skutočnosť, že tohto posudzovaného konania sa mal obžalovaný dopustiť jednak počas plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu tuzemským súdom, ako aj počas plynutia dvoch skúšobných dób podmiennečných odsúdení cudzozemskými súdmi, pričom tento obžalovaný bol už v minulosti celkovo 13-krát súdne trestaný, uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody neprichádzalo do úvahy. Vzhľadom na charakter posudzovanej trestnej činnosti, pričom obžalovaný nebol schopný,

napriek dlhotrvajúcemu trestnému stíhaniu, ako aj samotného súdneho konania z dôvodu opakovaných neúčastí obžalovaného na nariadených hlavných pojednávaniach, ani čiastočne uhradiť dlžné výživné na mal. P. A., súd nemohol považovať za dostatočné uloženie mu iného trestu, vonkoncom nie peňažného trestu, ako navrhovala obhajoba. V tejto súvislosti nemožno nepoukázať na tú závažnú okolnosť, že obžalovaný jedine vo výkone trestu odňatia slobody, kde bol pracovne zaradený, si čiastočne plnil svoju vyživovaciu povinnosť.

Keďže obžalovaný v predchádzajúcich 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, súd ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokolvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného, že je vinný, alebo že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním, ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny, alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.